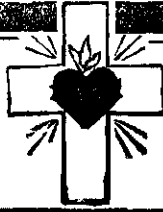

Duminică

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociațiunii
Sighet, Piața Unirei No. 25.

Prețul unui exemplar: 2 Lei.

Redactor responsabil: T. Berinde

Abonamentul pe un an: 100 Lei.

A trecut timpul Paștilor

În Joia înălțării se termină timpul Paștilor. De atunci și până la Paștile viitoare nu se va mai auzi cântarea vestitoare de biruință: Hristos a înviat!

Gândindu-ne la trecerea timpului pocăinței, vrând nevrând ne întrebăm: câți vor fi de aceia, cari au lăsat să zboare fără urme zilele prețioase ale pocăinței.

Și vrând nevrând ne întrebăm: pentru ce? Cu toate că cei nepricepuți vreau ca să arate mărturisirea, ca o invenție omească, noi știm, că este de origine divină. Aceasta ni o arată mulțimea sfinților părinți, ca și Noul Testament. Așa citim în prima epistolă a sf. Ioan: „Dacă mărturisim păcatele noastre, el este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească pe noi de toată strâmbătatea”. În Faptele Apostolilor sunt scrise următoarele: „Mulți dintre cei ce crezuseră, veneau și se mărturiseau și spuneau faptele lor”. (Fapt. 19, 18-19) Sf. Clemente Romanul între altele zice: „Să ne pocăim de păcatele noastre săvârșite în trup, până suntem în viață, pentru că în cealaltă lume nu este pocăință, nu este mărturisire”. Didache dispune: „Greșelile trebuie să le mărturisești în biserică și nu veni la rugă cu conștiință rea”.

„Adunați-vă în ziua Domnului, frângeți pâinea și mulțumiți, după ce v-ați mărturisit păcatele, ca jertfa voastră să fie curată”.

Tertulian și Ciprian au scris cărți despre sf. Măr-

turisire. Primul a asemănat mărturisirile defectuoase cu bolnavii rușinoși, cari ascund în fața medicului boala lor; oare aceștia își vor putea ascunde boala sufletului în fața lui Dumnezeu? Iar Ciprian zice: „Să ne mărturisim păcatele până suntem în viață, până când putem primi deslegare, până când putem ține penitență”. Lactanțius: „Numai aceea este adevărata Biserică, unde este mărturisire și penitență, prin aceste ne vindecăm de toate ranele păcatelor noastre”.

Acești sfinți Părinți trăiau chiar la începutul erei creștine și scriau despre sf. Mărturisire ca despre o necesitate practică pe acele timpuri. În fața acestor dovezi, cad ușor afirmațiile acelor cari zic, că mărturisirea a fost inventată de preoți. Aceștia dacă sunt întrebați, care anume preot a ghicit mărturisirea, tac sau se contrazic. Ei vorbesc despre Papii: Grigore VII, Ioan XXI, Inocențiu III, că aceștia ar fi inventat și poruncit mărturisirea. Ce a făcut Inocențiu III? În anul 1215, în sinodul al patrulea din Lateran a publicat a patra poruncă a Bisericii: „să-ți mărturisești păcatele tale la preotul rânduit macar odată la an și la Paști să te cumineci”.

Ori cât de energici o fi Papii Grigore VII și Inocențiu III, milioane și milioane de oameni ar fi întrebat: până acuma această poruncă n'a fost obligatorie și practica mărturisirii nu a existat, de ce

deodată această inovație? Ori s'ar fi putut impune o atare inovație oneroasă pe vremea Hohenstaufenilor și pe vremea contra papilor? Dar cel mai puternic argument pentru practica mărturisirii chiar în primul veac este că mărturisirea există și azi la răsăriteni și la cei mai vechi eretici, cari s'au rupt încă în veacurile IV-V.

Inventatorul sf. Mărturisiri este însuși Domnul Nostru Isus Hristos, care cu puterea Lui de a ierta păcatele a investit pe sfinții apostoli și pe urmașii lor, când în ziua învierii le-a spus: „Pace vouă! Pe cum m'a trimis pe Mine Tatăl și eu vă trimit pe voi. Luați Spiritul Sfânt; cărora veți ierta păcatele, se vor ierta lor și cărora le veți ține, vor fi ținute”. În acest minut dar de Paști Isus nu vorbește expres despre mărturisire, dar vorbește

despre o putere de a lega și deslega, de a ierta sau a nu ierta, adică despre o putere de judecător. Isus a stabilit tribunalul îndurării, în care apostolii și urmașii lor sunt judecătorii. Dar o judecată nu se poate face, decât în deplină cunoștință a cauzei.

Acel care vrea ca să câștige iertarea păcatelor, trebuie să apară în fața Tribunalului îndurării, trebuie să-și deschidă sufletul, să se mărturisească, dacă nu vrea să moară în păcatele sale. Isus, când a numit pe apostolii săi de judecători, a și rânduit mărturisirea păcatelor.

Deci mărturisirea este o condiție fără de care nu se poate ajunge la iertarea păcatelor. De aceea întristarea ne umple sufletul nostru la vederea rândurilor nenumărate ale oamenilor, cari mai bine vreau să moară în păcatele lor, decât să se mărturisească.

Cu ochi văzători

La apropierea zilei eroilor totdeauna ne cuprinde o tristă amărăciune: Ne amintim de cele întâmplare cu 2 ani înainte, când 2 procesiuni au plecat pe diferite căi la cimitir pentru a aduce omagiu eroilor, cari și-au dat viața în crâncene războaie pentru a vedea o Românie mare, care să cuprindă între hotarele sale toată suflarea românească. Una dintre procesiuni trecea tăcută, fără zgomot, purtând tristețea umilirii suferite dela frații de acelaș sânge și totuș, reculeasă sufletește, căci știa, că suferințele de acum nu sunt altceva, decât continuarea suferințelor eroilor morți pentru o țară liberă, pentru o țară pe care tot Românul și-o socotește de a sa. Cealaltă procesiune, în frunte cu muzica, având toate semnele oficialității

mergea pe alt drum, către acelaș loc. Poarta cimitirului era martora desbinării, iar sărmanii eroi azi mirați, ar privi la aspectul hidos al împerecherii.

În anul trecut oameni cu simțăminte românești, 100 de uniți și 100 ortodocși, toți deopotrivă buni români, au pus capăt acestei situații lamentabile. În sfârșit am respirat ușurați cu toții.

De aceea, ca o bombă aruncată, ne-a ajuns în acest an programul serbărilor din ziua Eroilor. Aici, la 3 pași dela hotar, în acest oraș, unde se aude de pe cea'lalt mal al Tisei acel faimos: „mindent vissza”, în ziua Eroilor vor fi iarăși două procesiuni, vom fi iarăși obiectul disprețului minoritarilor iar dușmanul, care ne dă târcoale va râde în palme sau poate va scuipa cu scârbă.

Iată în câteva cuvinte cele întâmplate: conferința convocată pentru punerea la punct al programului a stabilit, ca totul să se facă ca și în anul trecut spre bucuria tuturor. În aceasta s'au înțeles toți membri comitetului aranjator. Programul însă prezentat nu știm pentru ce nu a găsit aprobarea cuiva; s'a revenit și se încearcă din nou ca noi, cei mai vechi români, cei mai veritabili stăpâni ai acestui pământ al Maramureșului, să fim înșirați în rândul minoritarilor. Nu e mirare, că această măsură a născut un rezon și în sufletul fraților ortodocși.

Ca titlu de document scoatem din ziarul „Frontul Maramureșului” știrile scrise cu această ocazie de un exponenț al ortodoxiei Maramureșene, căp. A. Simionescu pensionar, la care nu adaugem decât atât, că sub „alături” se înțelege succesiv și că „preoții” cari au crezut de bine, ca în ziua Eroilor să nu poată sluji în pace, nu suntem noi, cari ca și în anul trecut, așa și în acest an, ne-am îndestulit pentru buna pace, cu aceea ce-au hotărât oamenii de bună credință din comisia de aranjare a serbărilor. Deci sub „preoții” se înțeleg acei sau acel, care n'a vrut să și dea aprobarea la aceea ce în bună înțelegere a fost odată stabilit și aceasta e din celalaltă strană.

„In anul 1939, când aci la graniță ne pândesc priviri duse-mănoase și când trebuie să fim solidari în toate manifestările noastre, preoții—simbolul păcii, iubirii și a buneii înțelegeri între oameni — cari altă dată erau cu Crucea 'n frunte, au crezut că este bine ca de Ziua Eroilor — zi de sublimă înălțare creștinească și românească — să nu poată celebra alături slujba religioasă.

Câtă neînțelegere, vrajbă și ură!

Biserica trebuie să stea în permanență în serviciul neamului. Iar dacă unii reprezentanți ai ei uită acest lucru, noi românii, datori suntem ai aduce la realitate, desmorțindu-le simțămintele românești.

Nu vrem ca Ziua Eroilor să fie zi de mâhnire, prilejuită de cei ce nu-și cunosc datoria”.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Citiți și răspândiți

„Dumineca”

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

„... Să vă îmbrăcați în omul cel nou”

Efez. 4, 24.

În cursul istoriei deja de multe ori s'a auzit întrebarea: Oare ce vreau catolicii? Ce este esența catolicismului?

Cugetătorii, cari stau departe de Biserică, materialistii, necredincioșii, cari trăiesc între creștini, protestanți, calvinisti, lutheranii judecă așa: credința catolică e o religie oarecare dintre cele multe, mai mult sau mai puțin bune. Evreii, multă vreme au ținut-o ca și o sectă ieșită din sinul lor și mulți o țin încă și azi așa. Moderniștii declară pe față, că ei o țin de instituție omenească. După părerea lor, Hristos ar fi fost numai om simplu, fie ca Budha, ori Mahomet sau Lenin, cel mult în genialitate i-a întrecut pe aceștia dacă ar fi vorba de o întrecere.

O bună parte chiar destul de mare, a catolicilor, încă nu ar fi în stare să ne dea un răspuns de îndată. Ba, chiar și noi am cere puțin răgaz, pentru formularea unui răspuns. Poate că dintr'o dată și noi numai atâta am ști să spunem: credința catolică ne-a dat-o Dumnezeu. Poate că am mai spune, că viața catolică, în general, e mult mai virtuoasă, mai omenească decât ori și care alta credință. În acestea ne deosebim!

Acest răspuns însă nici de departe nu a atins esența creștinismului. Acela care numai în aceasta vede diferența religiilor, acela încă nu a priceput scopul sublim al catolicismului!

Oare să fie chemarea noastră numai susținerea și dezvoltarea culturii? Oare, nu am invocat de mai multe ori cu fală activitatea neîntrecută a Bisericii catolice pe teren cultural? Să ne gândim numai ce a însemnat în vremea migrațiunii popoarelor tagma călugărească în viața culturală a popoarelor! Unde am fi noi încă și azi, dacă Biserica nu ar fi înfrânat puterile sălbatice și nu ar fi început de îndată cu educarea simultană a pruncilor și adulților? Unde am fi în privința artelor, dacă Biserica nu ar fi salvat cap de operele artistice, de nu ar fi protejat și îndemnat la dezvoltare și înflorire supremă arhitectura, pictura, sculptura... Muzele noastre, istoria artelor, vestesc cu mândrie acțiunea culturală fără seamăn a Bisericii! Oare nu e chemarea noastră ca față de vandalismul bolșevicilor barbari, să salvăm cultura pentru timpuri mai prielnice, pe seama urmașilor?

Pentru lumea aceasta. Să nu ne lăsăm seduși. În ochii lumii căzută în prăpastia ma-

terialismului, importantă e, sigur, cultura materială. Deși în contra acestora, cu mândrie, putem mărturisi, că noi catolicii, pe terenul științei și al artei, avem creațiuni neprețuite, mărețe și producem mult și azi, — dar, nu aceasta e valoarea cea mai mare a noastră! Chemarea noastră e mai mare! Chemarea noastră supremă este aceasta:

Desvoltarea vieții dumnezeiești — viața spirituală.

Prin aceasta nu voim să disprețuim și să micșorăm însemnătatea culturii. Și mai puțin, să abatem dela ea, masele cele mari ale creștinismului. Voim numai să accentuăm că dezvoltarea capacităților omenești, nici de cum nu înseamnă granița extremă a avântului. Și în cazul când descoperirile științifice ar epuiza cunoașterea nouilor posibilități, pe seama creștinului tot va mai fi încă posibilitatea avântului. Ba, chiar trebuie să afirmăm, că cea mai simplă țărancă poate să trăiască o viață mai superioară, decât cel mai vestit profesor al Sorbonei.

Aceștia din urmă muncesc cu toții pentru dezvoltarea forțelor omenești. Iar chemarea noastră, pe lângă și peste acestea, e dezvoltarea capacităților sufletești — dumnezeiești, cari întrec cu mult, toate celelalte.

Precum chemarea trandafirului este ca folosindu-se de pământul umed, îngrășat, să producă în urma dispoziției Creatorului flori frumoase, îmbrăcând tufișul spinos, să servească astfel pentru delectarea omului și spre mărirea lui Dumnezeu, întocmai astfel e și chemarea sufletului creștin, ca înrădăcinat în lumea aceasta păcătoasă și murdară și folosindu-se de ajutorul așezat de natura dumnezeiască în el, să se silească prin dezvoltarea completă al harului sfințitor, la ajungerea vieții supreme sufletești, spre admirația omenei și spre mărirea lui Dumnezeu!

Sf. Pavel, exprima aceasta astfel: „Voi a lui Dumnezeu arătura sunteți”. (I. Cor. 3, 9). Arătura în care Dumnezeu seamănă harul sfințitor, ca să rodească cele mai frumoase flori, florile vieții dumnezeiești pe pământ.

La această viață dumnezeiască se referă și Domnul Hristos, dându-ne aceasta poruncă scurtă: „Fiți voi desăvârșiți, precum și Tatăl vostru cel din ceruri desăvârșit este”. (Mat. 5, 48).

Cu ideea acestui adevăr minunat a îmbucurat Sf. Pavel

pe Efezeni, înainte de aceasta aproape cu 2000 ani: „Și el a dat pe unii apostoli și pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și dascăli, spre să-vârșirea sfinților, la lucrul slujbei, spre zidirea trupului lui Hristos, până ce vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinții Fiului lui Dumnezeu, întru om desăvârșit la măsura vârstei plinirii lui Hristos, ca mai mult să nu fim prunci, învăluindu-ne și purtându-ne de tot vântul învățăturii, prin amăgirea oamenilor, prin viclesugul amăgitor al înșelăciunii; ci făcând adevăr întru dragoste, să creștem prin toate întru el, carele este capul, Hristos, din carele tot trupul alcătuit și încheiet, prin toate legăturile, cari se ajută împreună, după lucrarea cu măsură a fieștecărui mădular, ia creștere și se zidește prin dragoste”. (Ef. 4, 11-16).

În scrisoarea către Filipeni, la fel ne provoacă, ca prin urmarea lui Hristos, să dezvoltăm în noi viața dumnezeiască, arătându-ne cumcă viața umilă, zmerită a lui Hristos ce mărirea i-a adus care și pe noi ne poate ridica până la înălțimea astrelor. Dar să-l ascultăm pe Sfântul însuși: „Aceasta să o gândiți întru voi, ca și Hristos Isus, carele deși era în chipul lui Dumnezeu, pentru că era întocmai cu Dumnezeu nu a socotit, că prin răpire ar putea să se îmbogățească, ci s'a micșorat pe sine, chipul robului luând, asemănarea omenească făcându-se... Smeritu-s'a, făcându-se ascultător până la moarte și încă până la moartea crucii. Pentru aceea și Dumnezeu l'a înălțat pe dânsul și i-a dăruit lui nume, care este peste tot numele; Drept aceea, iubiților mei, precum pururea m'ați ascultat, nu numai când eram de față, ci cu mult mai vărtos acum, când nu sunt de față, cu frica și cu cutremur lucrați mântuirea voastră”. (Fil. 2, 5-12)

Până unde? Consiliul central al organizațiilor ateiste din Rusia a adresat către Stalin o petiție, în care aceștia cereau grațierea deținuților pentru crime săvârșite împotriva preoților. Stalin a primit cu mare bucurie această cerere și a ordonat, ca 232 deținuți pentru asemenea fapte, să fie eliberați. În Rusia azi viața unui preot prețuiește mai puțin, ca a unui animal, căci ucigașii animalelor sunt pedepsiți.

Din viețile sfinților

Sf. Iosif Benedict Cottolengo

Abia au trecut cinci ani de atunci, decând Preafericitul Papa Piu XI a ridicat la cinstea altarelor pe acest canonic italian, care va rămânea pururea exemplul strălucit al operei iubirei evanghelice. În evidentă contradicție cu acțiunile caritative de azi și cu mișcările de ajutorare moderne, în cadrele cărora se vânează popularitate și alte interese: Iosif Benedict Cottolengo a încredințat sutele lui de protejați Providenței divine. El a așezat marea mulțime de orfani părăsiți, schilavi, nebuni, orbi și surdo-muși din Torino și jur în „căsuța Providenței divine”, unde s'au adunat nu numai cei avizați la acest ajutor, ci și binefăcătorii adevărați și ajutători, cari au vrut să se jertfească pentru binele altora. N'a cerut nici odată, numai s'a rugat și Providența i-a trimis bani în mod miraculos.

Iosif Benedict Cottolengo s'a născut în 2 Mai 1786 în comuna Brà din nordul Italiei, ca cel mai mare dintre 12 copii ai părinților. Tatăl său a fost perceptor. Ca și în viața multor sfinți, așa și aici mama pioasă a fost aceea, care a depus în sufletul copilului bazele vieții eroice: ea l-a învățat pe micul Iosif Benedict să se roage, să fie ascultător și l-a obișnuit cu faptele milosteniei. Într-o zi l-a dus pe fiul său să viziteze bolnavii spitalului orașenesc. După întoarcere micul Iosif Benedict a început să măsoare în lung și lat cu un baston camerile locuinței lor. La întrebarea mirată a mamei micul copil a răspuns: „Mamă, vreau să văd cam câte paturi s'ar putea așeza aici, căci eu — dacă voi fi mare — vreau să umplu casa noastră cu bolnavi”.

Așa a și făcut. După terminarea studiilor a fost hirotonit preot și a fost primit, între preoții unei biserici din Torino. S'a rugat, a predicat, a catehizat și a cercetat bolnavii, între cari a împărțit tot ce a avut, chiar și hainele și mobilele sale. Și-a reținut pentru sine o singură geantă mare de piele, în care a adunat ofrandele primite pentru bolnavii săi.

În Torino a fost supranumit: Canonicul cel bun.

Ruşinea oraşului creştin.

Așa au mers treburile lui Iosif Benedict Cottolengo timp de 41 ani. Atunci Providența i-a deschis ochii, ca să vadă adevărata sa chemare. În 1827 a fost chemat urgent la patul unei femei moribunde, așezată în camera unei ospătării.

IMPREUNA CU BISERICA

Acestea le grăi Isus; și ridicându și ochii spre ceru a zis: „Tată, a sosit ceasul, preamărește pe Fiul tău, ca și Fiul tău să te preamărească pe tine: căci i ai dat putere peste toți oamenii, ca la toți pe cari i-ai dat lui, să le dea viață veșnică: Și aceasta este viața veșnică:

să te cunoască pe tine singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Christos, pe care l-ai trimis. Eu te-am preamărit pe pământ: lucrul, ce mi l-ai dat să-l fac, l-am sfârșit: și acum preamărește-mă, tu Tată, la tine însuși, cu mărire, care am avut o la tine mai înainte de a fi lumea.

Arătat-am numele tău oamenilor, cari mi-i-ai dat din lume. Ai tăi erau și mie mi-i-ai dat și cuvântul tău l-au păzit. Acum au cunoscut, că toate, câte mi-le ai dat dela tine sunt; pentru că le-am dat cuvintele, cari tu mi-le ai dat; și ei le-au primit și au cunoscut adevărat că dela tine am ieșit și au crezut, că tu m'ai trimis. Eu pentru aceștia mă rog: nu mă rog pentru lume, ci pentru aceștia pe cari mi i-ai dat, căci ai tăi sunt. Și ale mele toate ale tale sunt și ale tale ale mele: și m'am preamărit în ei. Și de acum nu mai sunt în lume: iar aceștia în lume sunt și eu viu la tine. Tată sfinte, păzește-i în numele tău pe cei cari mi i-ai dat, ca să fie una, precum și noi. Când eram cu ei în lume, eu îi păzeam în numele tău. Pe cari mi i ai dat, i-am păzit; și nici unul din ei nu a pierit, fără numai fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura. Iar acum la tine viu: și acestea le grăiesc în lume, ca ei să aibă bucuria mea deplin în sine.

Canonicul evlavios cu adâncă mâhnire a luat la cunoștință aceea ce s'a întâmplat cu aceasta biată femeie. Ea a venit la Torino din provincie, fiind în preajma nașterii. Între timp i-a venit rău și a trebuit transportată în spital. Dar fiindcă n'a avut bani, a fost îndrumată dela un spital la altul, până când în stare extremă, muribundă chiar, a fost așezată în ospătărie, unde bărbatul și copilul ei o încunjură plângând. „Bunul canonic” a provăzut-o cu cele sfinte și cu cheltuelile necesare; dar tabloul acesta trist i-a pătruns adânc în inimă; n'a putut să înțeleagă cum s'a putut întâmpla așa ceva într'un oraș creștinesc?

A plecat trist acasă; a fost copleșit de un singur gând: cum ar putea ajutama pe bolnavii părăsiți? N'a putut nici mânca, nici a se odihni. La slujba de seară cu evlavie specială a recitat „litanie de Loretto”, și a rugat-o pe Vergura Maria mângâitoarea întristaților, vindecătoare bolnavilor, ajutătoare creștinilor, ca să fie cu îndurare și față de el. După terminarea slujbei; intrând în sacristie a strigat cu bucurie: „A sosit harul, binecuvântată să fie Maica Domnului!”

Omul, al cărui bancher este Dumnezeu. A doua zi, față în față cu biserica, a închiriat o căsuță cu două camere, a transformat-o, ajutând și el personal. Bolnavii și cei oropsiți ai soartei au umplut repede căsuța. În urma celor săraci s'au găsit îngrijitori medici și farmaciști

gratuit, cari au lucrat în numele Domnului „în căsuța Providenței divine. Și fiindcă „bunul canonic” s'a îngrijit nu numai de bunăstarea trupezască a bolnavilor, ci și de cea sufletească, Providența l-a împărțit din belșug din darurile sale, dându-i mijloace materiale în așa măsură încât cu drept cuvânt l-a putut numi pe Dumnezeu de bancherul său.

Minunile „bancherului” dumnezeiesc.

Numai două vom aminti din multele cazuri, cum a ajutat Providența săracii prin „bunul canonic”.

Când „căsuța” s'a mărit 600 de oameni a adăpostit, datoria la brutar s'a urcat la suma de 18 mii lire. Brutarul plângând și a cerut banii, zicând că dacă nu primește suma, trebuie să închidă. „Bunul canonic” a cerut amânare până dimineață. Timp de 4 ore a asaltat cerul cu rugăciunile sale. Seara a venit la brutar un domn, care interesându-se de datoria spitalului, a achitat-o în întregime. Nici azi nu se cunoaște numele acestui binefăcător.

Băcanul însă n'a fost indulgent ca brutarul; el a pretins plata imediată a datoriei, n'a vrut să știe de amânare, mai mult, a amenințat chiar viața preotului evlavios. Atunci „bunul canonic” închizându și ochii, a început o rugă. În timpul rugăciunii involuntar și-a băgat mâinile în bunuzar, de unde — minunea minunilor — a scos

un întreg pachet de bani de aur. Din acest aur l-a plătit pe băcan.

În raiu

Cincisprezece zile a lucrat muncitorul ziler al Providenței, când a fost și el chemat în patria cerească. În 1872 contaminat de tifos s'a îmbolnăvit. Tovarășilor de muncă le-a spus: „Aici nu vă mai pot ajuta, dar dacă voi fi colo sus, voi merge la Maica Domnului, îi voi atinge ușor haina ei și veți vedea, că întru nimic nu veți duce lipsă”. În 30 Aprilie 1872 a murit cu zâmbet fericit pe buze, zicând cuvintele: Vesel am fost când ni s'a spus că în casa Domnului vom merge.

(După Apostol)

Pelerinaj la Roma condus de șeful unui stat. Msgr. Iosif Tiso, președintele statului slovac, a condus un pelerinaj la Roma la 1 Mai. Între participanți au fost o mulțime de personalități distinse.

Cel mai încercat oraș al lumii este Roma. Începând cu anul 390 înainte de Hristos, acest oraș da 40 de ori a fost distrus de foc.

O pildă de tărie a credinței. Când sf. Petru de Verona judecat la moarte pentru credința sa a fost dus la locul pierzării, ultimul cuvânt rostit de buzele lui a fost: credo (cred), iar când n'a mai putut vorbi, atunci cu ultimele puteri și-a întins degetul în propriul său sânge și a scris acelaș cuvânt: credo.

Credință și viață

Patroana morții bune. Un tânăr soldat, lovit mortal în cap de un glonte rătăcit, a fost internat în spital. Călugărița, stătea îngrijorată la căpătâiul lui. Curând boabele rozarului au început să alunece printre degetele ei, apoi o avalanșă de rugăciuni a plecat de pe buzele ei spre icoana P. Vergure Maria, atârnată pe pereții din mijloc al camerei. Și rugăciunile ei au fost ascultate. Pe la miezul nopții muribundul și-a deschis ochii și privirea lui s'a abătut asupra icoanei Maicii Domnului. Și privirea plină de durerile morții s'a îmblânzit, buzele vinete au început a zâmbi. Tânărul apoi cu cuvinte repezi a povestit călugăriței, că el este congreganist. „Cât de des — a zis tânărul — am cântat Vergurei Maria: Mamă, rog nu mă uita, eu în veci nu te-oi uita, și ea nu m'a uitat. Soră, trimite după preot, căci simțesc că sfârșitul se apropie”. Preotul a venit, i-a ascultat mărturisirea și i-a dat sfânta merinde pentru ultima și suprema călătorie. Peste puțin timp tânărul a adormit pentru lume. Cinstitorul credincios n'a uitat-o pe Maria, dar nici Ea n'a uitat pe fiul său.

O feroasă faptă a fost descoperită în Madrid. O faptă cum nu s'a mai pomenit în istoria omenirii a fost descoperită în Madrid. Organele poliționești au descoperit în casa unui fost căpitan de poliție 100 de cadavre de fete tinere, de 15—20 de ani. Cadavrele vădit necinstite și cu urme de maltratare sunt rămășițele pământului ale unor fete nevino-vate, care au fost aduse în casa fostului căpitan de poliție pe motivul, că ar fi fost spioane. Aici omul animalic după necinstire le-a ucis.

Otrăvitorii. Comitetul central al tineretului comunist din Rusia a lansat o arătare, asupra lășrii ateismului între copii dintre 6—11 ani. O societate a tineretului comunist, ce poartă numele de: „pionerii”, membri căreia au fost crescuți în ateism, în ziua de 22 Martie a deschis o școală specială, cu instructori pregătiți pentruca în mod științific să picure în sufletul plăpând al elevilor din școală necredința. Pentru această școală s'a acordat din partea guvernului 15 000 ruble.

Locuitorii pământului Din-tre fiecare 7 locuitori ai pământului unul este sub puterea spirituală a Papii, așa arată o statistică editată de societatea de geografie națională a Ame-

ricii. Cele mai puternice state catolice sunt cele din America de sud cu 90% catolici, iar continentul cel mai slab e Asia cu 2%. Africa e mai tare. În Europa sunt 100 milioane catolici. Cele mai catolice țări sunt în primul rând: Italia, Spania, Irlanda, Portugalia, Belgia, Ungaria, Polonia și Franța.

Papa Pius XII sărută un steag însângerat. Nu de mult a venit o deputație spaniolă la Vatican. Deputația a adus cu sine un steag însângerat. Comuniștii au intrat într-o biserică. Catolicii cu puținele lor puteri în acel loc au apărut biserica. Natural că au fost măcelăriți și trupurile lor mutilate au fost îngropate împreună cu steagul din biserică. Când Preafericitul Părinte a văzut acest steag, mișcat, a sărutat locurile însângerate.

O ordonanță oprește cântatul cu orga în Rusia, fiindcă acest instrument e mult folosit la cultul divin. În locul orgii a fost introdus saxofonul.

Papa Pius a propus intrunirea la Vatican a unei conferințe internaționale. Se confirmă că în ultimele zile Sfântul Scaun a făcut, prin nunții apostolici din diferite Capitale, nu numai sugestii pacifice ci o propunere foarte precisă:

Papa Pius XII a invitat pe șefii de stat ai Germaniei, Franței, Angliei, Italiei și Poloniei să se întrunească într-o conferință care ar putea avea loc în cel mai scurt timp la Vatican.

Papa ar deschide conferința, urând bun sosii șefilor de state sau trimișilor lor, punându-le apoi la dispoziție Palatul Vaticanului, pentru lucrările conferinței.

Obiectul deliberărilor ar fi în primul rând rezolvarea pe cale amicală a conflictului germanopolon și luarea în studiu a altor probleme de care depinde pacea internațională.

Nu se cunoaște încă răspunsul pe care guvernul Reichului îi va da propunerii Sf. Scaun. Se notează însă că în ultimul timp Fuehrerul a avut atenții deosebite pentru nunțul papal care-i comunicase sugestia Papei Pius XII.

Propunerea va fi discutată săptămâna aceasta în consiliile de miniștri care se vor întruni la Londra și Paris.

Guvernul englez privește favorabil această nouă inițiativă pacifică.

Papa Pius a rostit un mesaj de pace. Papa a adresat un mesaj congresului euharistic național dela Alger.

Papa Piu XII a vorbit în limba franceză scumpilor săi fii de naționalitate franceză.

Sfântul Părinte a alins și problema păcii, despre această pace atit de dorită de omenirea îngrijorată, despre pacea sufletelor turburate de „chemările și ispitele unor doctrine nefaste”, despre pacea dintre popoare, cari freamătă în mijlocul neliniștilor.

Suveranul Pontif a reamintit călătoria pe care a făcut-o în Franța acum doi ani în calitate de legat al Papei Pius XI, călătorie care i-a îngăduit să proslăvească sub boltile catedralei Notre Dame marile destine religioase ale Franței.

Papa și-a sfârșit mesajul dând binecuvântarea sa Franței, clerului, credincioșilor și națiunii întregi.

Congresul diecezan al Agru-lui din dieceza Lugojului va avea loc în zilele de 3—4 lunie în Lupeni.

Prima cuminicare a copiilor în Sighet va avea loc Luni, în 29 Mai, a doua zi de Rusalii în cadre excepțional de solemne. Unasutăcincizeci de copii vor primi cu această dată Trupul și Sângele lui Isus.

Campania „înainte de toate Dumnezeu” a mișcării Gral. Din Anglia se anunță, că mișcarea Gral a organizat o nouă campanie în interesul păcii. Această campanie se manifestă în așezarea unor foi volante în cutiile cu scrisori, pe stâlpii curențului electric, pe băncile parcurilor, pe ușile locuințelor și în toate locurile posibile. În timp de două săptămâni au fost așezate 250.000 foi volante, care din săptămână în săptămână au alt conținut. Numărul întâi a tratat tema: pacea în familie ca baza păcii din lume. Numărul al doilea a apărut în această săptămână. Tema lui este: teama. Textul spune cam așa: „vă temeți de viitor? Vă temeți de lipsa câștului? De alte popoare? De război? De boală? De moarte? — Fiecare se teme de ceva. Această imprujurare trebuie să aibă ceva la bază. Și anume ce? Fiecare se

teme, pentrucă a uitat a se încrede în Dumnezeu! Dacă ne vom recâștiga încrederea în Dumnezeu, nu trebuie să ne nici gândim la teamă”.

Pe dosul foii stă scris: „Noi trebuie să ne câștigăm încrederea în Dumnezeu. El este scăparea. Această încredere trebuie să devină o realitate a vieții noastre de toate zilele. Incercați! Aveți în aceasta săptămână vre-o teamă? Incredeți-vă în Dumnezeu! Dacă toți așa veți face, în scurt timp așa va face întreaga națiune”.

Scrisori catolice în Japonia. Este vorba de cele ce apar în limba japoneză. A apărut primul volum al unui lexicon japonez catolic, în colaborare cu diferiți savanți dela universitatea catolică din Tokio, majoritatea germani de origine. Deasemenea au fost tipărite 57 de opere recente în limba japoneză numai în anul 1938, dintre care 17 de conținut diferit, astfel 9 de istorie bisericească, inclusiv epoca primilor martiri japonezi.

Când vom avea și noi un lexicon catolic românesc, căci suntem mai mulți catolici de ambele rituri decât în Japonia.

Polonia are 35.000.000 locuitori. După ultimul recensământ la Oficiul național statistice publice polone, populația Poloniei se ridică la 1 Ianuarie 1939 la cifra de 35.090.000 de locuitori, cu o creștere de 370.271 în timpul anului 1938.

Populația Catolică a Statelor-Unite. Potrivit anuarului catolic oficial pe 1939, populația catolică a Statelor-Unite, cu Alaska și insulele Hawaii se ridică la 21.408.500 de suflete cu 239.827 mai mult decât acum un an.

Chicago are 1.027.544, New-York 1 milion, Brooklin 1.169.054 catolici.

@